

glæder mig endnu mere, at den ærebe Minister, da han begyndte at omtale dette Forslag, sagde: „Jeg kunde meget ønske, at det ikke bliver vedtaget;“ jeg har derfor endnu Haab om, at den ærebe Minister kan blive fortrøstlig med den Tanke, at det kan gaae an at vedtage Forslaget. Lad os endnu engang see hen til, hvorledes Forholdet er. Er det ikke saaledes, at det Slags Betleri, hvorom der her tales, i Reglen aldrig bliver straffet? Hvorfor skal da den større Straf staae som et Skrækketilbillede, naar den aldrig bliver brugt! Lad os hellere tage en lille Straf og da bruge den, saa faae vi Lovlighed istedetfor Lovløshed, og det maa dog ligge i den ærebe Ministers Interesse, at en saadan Forandring kan stee. Jeg maa altsaa gjen- tagende og paa det Underligste opfordre det ærebe Thing til at vedtage dette Forslag; det skulde undre mig, om der ikke her i Thinget fandtes Medlemmer, der have havt Leilighed til at gjøre sig bekendte med lignende Forhold som dem, jeg nylig har omtalt, og det skulde meget glæde mig, om de i saa Fald vilde slaae lidt paa denne Streng.

Justitsministeren: Ja, naar den ærebe Rigsdagsmand ønsker en stærkere Udta- lelse, end at jeg ikke „ønsker“ Forslaget vedtaget, kan jeg med Fornøjelse give den. Jeg vil da ligefrem sige, at saaledes, som dette Forslag foreligger, vil det aldeles nødvendigt trænge til en fuldstændig Omdannelse; det kan ikke bruges i den Skikkelse, det har. Alt eller idet- mindste Meget af det, den ærebe Rigsdagsmand sagde, rammer aldeles ikke det Spørgsmaal, som her omhandles, men Forholdet mellem den Ulykkelige og Communen. Tal saaledes hjemme i Communen, ved Sogneforstanderskabet med Præsten i Spidsen at være milde Forsørgere for de Fattige. Jeg har fra mine tidligere Embedsstillinger nogen Erfaring i Rivet, og jeg har ofte med Bedrøvelse seet, at det netop er de Folk, der skulle tage sig af de Fattige og sørge for dem hjemme i Communerne, som lade dem gaae for Lud og koldt Vand; det er disse Folk, den ærebe Rigsdagsmand skal rette sin Tale til, men ikke til den foreliggende Straffelov, thi den er mild, og den vil ikke blive anvendt mod Noget uden i særdeles paatræn-

gende Tilfælde, og allermindst vil den blive anvendt mod nogen af dem, der kun betle i den Commune, hvor de ere fødte og baarne, og hvor dog Folk føle, at de burde sørge for dem, om de end ikke gjøre det. Saagodtsom alt det, den ærebe Rigsdagsmand sagde, rammer altsaa ikke det, der her er under For- handling.

Da Ingen yderligere begjærede Ordet, skred man til Afstemning, hvorved:

1) Forslag af H. M. Petersen:

Til § 3 føies følgende nye Passus:

„Er Betleriet udført i den Commune, hvor Bedkommende er forsørgelsesberettiget, og der- hos ikke forbundet med nogen anden strafbar Handling, bliver altid Minimum af Straffen at anvende; dersom Paagjældende tillige præsterer Beviis for en iøvrigt god moralsk Van- del, kan den aldeles eftergives.“

forkastedes med 63 Stemmer mod 10.

2) Lovudkastets § 3 (see Anhang A: Sp. 352)

vedtoges eenstemmigt med 77 Stemmer.

3) Forslag af Herz:

§ 4 affattes saaledes:

„Justitsministeriet bestemmer, hvilke Fattig- og Arbejdshuse der, med Hensyn til Straffen for Løsgængerer og Betleri, skulle anses som Tvangsarbejdshuse, samt af hvilke Jurisdictioner de kunne afbenyttes; naar saadanne Bestemmelser ere tagne, bringes de ved offentlig Bekjendtgjørelse til almindelig Kundskab.“

forkastedes ved den første paa sædvanlig Maade foretagne Afstemning med 38 Stemmer mod 36; hvorimod det ved en paafølgende Afstemning ved Navneopraab, som nedenstaaende Liste nærmere udbiiser, vedtoges med 46 Stemmer mod 36.